

BATIKAN KÖSE
Noktalı Virgülle Biten Bir Kitap

BATIKAN KÖSE 1995 İstanbul doğumlu. Öyküleri *Kitaplık* dergisinde yayımlandı. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Prof. Sami Şekeroğlu Sinema-TV Merkezi'nde okuyor. *Şahsi Düşler ve Onur Kırıcı Gerçekler* adlı kitabı 2015'te İletişim Yayınları tarafından yayımlandı.

İletişim Yayınları 2562 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 441

ISBN-13: 978-975-05-2301-4

© 2017 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2017, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYAN Necdet Dümelli

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak, No: 6/3
Bağcılar, İstanbul Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

BATIKAN KÖSE

Noktalı Virgüle Biten Bir Kitap

İÇİNDEKİLER

Işık, Kamera, Motor ve Çorap	7
Hüznün Saltanatı ve Mizahın Demokrasisi	11
Ölüm Acentesi	17
Paraşütlü Yaprak	23
Samimi Sanrılar ve Vurdumduymaz Tanrılar	27
Nöbetçi Dilek Çeşmesi	31
Le Aylin	37
Bir Memurun İntiharı	41
Denizde Vapur, Rayda Tren	45
Klonlu Bayram Ziyareti	49
Şövale Arayan Şövalye	53
Bir Hapşırığın Anatomisi	55
Güvercin Dayı	59
Fotokopi Makinesinin Işığında Ekspresyonist Rüyalarda	63
Resimler Değil Fotoğraflar	67
Bahane Bulma Bürosu	73
Rım Rım Rım	81

Sivri Dilli Bir Yazar.....	85
Sözcük Türetme Memuru.....	91
Kayıp Prenses Sendikası.....	95
Schubert mi, Schumann mı?.....	99
İlham Fabrikası.....	103
Bir Perşembe Daha Böyle Geçti.....	109
Kaçırılan Gözler Bahçesi.....	113
Şeytanın Pabucu Masalı.....	117
Kendini Roman Zanneden Öykü.....	121
Ortaköylü Bir Yarı Tanrı.....	125
Noktalı Virgülle Biten Bir Öykü.....	129

Işık, Kamera, Motor ve Çorap

Tam klaketi çakarken çorabı kaçı. Kaçan çorabımın peşinden giderken “Lensi uzat,” dedi görüntü yönetmeni. Bu yaptığı üçüncü hataydı. Üçüncü asistan gözlerindeki lensi çıkarınca yönetmen bağırdı: “Adam gibi yapın şu işi.” Bu sözü cinsiyetçi bulmuş, çorabını hâlâ bulamamıştı klaketçi kız Sinem. Hep de beni bulurdu zaten. “Başıma çorap ördüler,” dedi başroldeki kadın. Kaçınıcı sahneydi? “Dördüncü,” dedi kaçınıcı Mahmut olduğunu hatırlamaya çalışan padişah rolündeki ayyaş aktör. “Ay yaş hep buralar,” dedi ayakları ıslanan uygulayıcı yapımcı. Tüm ekip başrolün başına örülen çorabı sökmeye çalışırken çantasına koştu. Yedek çorap yoktu çantanın hiçbir gözünde. Yılışık ışık şefinin gözü üzerinde. Yüz vermemeli. “Bir yüzlük verir misin?” dedi rejiden biri. İçinden bir ses diyor bırak bu işi. Dışından bir ses: Sabretmeli. Yanlış anlaşılmaya müsait neşesini saklayıp sette dolaştı. “Ayağıma dolaşmayın!” Yatağın yanlış tarafından kalkmış olacaktı yönetmen. Yan roller nasıl da yan gözle bakıyor. Tebeşirle klakete sahneyi yazarken ilkokulda tahtaya kalktığı ilk gün geldi aklına: Elde var üç derken nasıl da kaç-

mişti çorabım. O zaman da kötüydü ama okulda *deus ex machina* gibi yardımına koşan teneffüs zili vardı. Psikoloğunun sözü aklında: İnsanlara karşı bu kadar negatif olma. “Negatifler ne durumda?” Pozitif olmaya çalışırken gözüne kirpik battı. Çok göze batıyorsun diye laf soktu hiç yardımcı olmayan yardımcı yönetmen. Koşturdu durdu. Gıybet rüzgârları esiyordu yine, saçının rengiyle sesinin rengi tartışılıyordu. Tanrı yardımcımız olsun diye söylenirken kutsal bir ışık doğdu yüzüne. Tanrıya işaretparmağını uzatacakken pozometreyi uzattı görüntü yönetmeni. İşi fazla uzatmadan bitirmeli.

Yönetmen “Aksiyon,” diye bağırınca fırladı yerinden. Kaçan çorabımı unutup keçileri kaçırmadan klaketi eline aldı. Kameradan kameraya koşup klaket çakarken başını yeşil bir çama vurup dört perforasyonlu siyah-beyaz bir yeşilçam melodramının içinde uyandı.

Dünya renksiz, sallantılı ve restorasyona muhtaçtı. Uzaklaşan çorap silüetine seslenmek için ağzını açtıysa da kimseye sesini duyuramadı. “Daha sesli döneme geçmedik,” dedi elindeki ipekle oynayan yapımcı. İstanbul sokaklarında dolanırken arnavutkaldırımlarına çarpan topukların, havucunu yitirmiş kardan adamların, soğuk bir esprinin dikkatini çeken kahkahaların sesini duymaya çalıştı. “Ah güzel İstanbul,” diye söylenip üstüne bastığı yapraklardan ses gelene kadar bekledi. Hafif bir jazz müziğiyle tuhaf bir setin içine daldı. Gördüğü halıcı bir kızla renklendi dünyası.

“Işık, kamera, motor,” dedi rüyanın yönetmeni.

“Âşık, kamara, matador,” diye yanıt verdi.

Kimse gülmedi.

Ortam yumuşamadı.

Kendi rüyası içinde olmasına rağmen hiçbir şey istediği gibi olmadı.

“Bize mizah değil, mizan lazım,” dedi yönetmen.

“Mizan neydi?” diye sordu.

“Terazi,” dedi bilge yeşilçam karakteri.

“Bize izah değil, mizah lazım,” deyip çorabını aramaya devam etti.

Güneşe benzemez bir aydınlık kapladı üzerini. Beş binlik bir ışık huzmesi. Rüyanın yönetmeni diyaframı kısıncı hava karardı. Aynaya baktı, gözleri kahverengi, rüyanın beyaz ayarı yanlıştı demek ki. Kaçan çorabının aramıyor afişleri asılmıştı her yere. Ölü ya da diri. Şerif yardımcısına sordu. “Kaçan çorabınız çoktan Meksika sınırına ulaşmıştır,” dedi. Yeşilçamvari bir rüyada şerif yardımcısı ne arıyor diye düşünmedi. Fakir bir kız arayan zengin oğlanların arasından geçip “Size anne diyebilir miyim?” diye soran çocuklara çorabını görüp görmediklerini sordu. Nereye giderdi ki bir çorap? “Sansür kuruluna bak,” dedi filmin sonlarına doğru türkücü olacak ürkütücü dilenci. Gökkuşağının her rengini barındıran bir sokakta buldu kendini. Tanıdık bir ses işitip girdiği gazinoda kaçan çorabının kötü yola düştüğünü gördü. Belediye iyi çalışsa kimse kötü yola düşmeyecekti. Ağıza alınmayacak sözleri kaleme alan bu rüyanın senaristi kim diye bakarken babasını gördü.

O anda hayatımıyazsamfilm olur diyen dayısı beslediği aşklarını, çekincelerini ve çekirgelerini anlatmaya başladı. Çorap söküğü gibi geldi arkası. Misafirliğe gelen yengesi ne iş yaptığını sordu. Film işi deyince kıkırdayıp herkesin güneş gözlüğüyle bakmak zorunda kaldığı parlak zekâlı kızının maaşından söz etmeye başlayıp lafı sözlüsüne getirdi. Bir gazino şarkıcısı filminin başrol oyuncusunun bacağında olan çorabını almak için ileri atıldığında “Kestik,” diye bağırды yönetmen. “Rejisör diyeceksin!” diye bağırıp klaketi başına fırlatınca uyandı.

“Kızım iki saattir seni bekliyoruz.” Esprileri hazır bir kalabalık ve müthiş bir ağrı vardı başında. Gülüşünden tanıdı

negatifleri eritip gümüşünden para kazanan yapımcıyı. Yapmacık gülümsemesiyle klaketi eline alıp bekledi. Sufle diye bağırın aktöre puding götürünce azar yedi. “Seni kim mezun etti kızım?” dedi yönetmen. Kulakları tıkalı olacaktı ki kimseye saygı duyamıyordu. Kaçan çoraplar ve fırsatlarla geçti hayatım diye söylendi.

Baktı, çorabının keyfi yerindeydi. Kaçmazdı artık. Art niyetli art direktörün takılmalarına takılmadan sustu. Herkes üstünde alay edebileceği bir yanlışlığı gözleriyle yakalamak ister gibiydi. Aldırmadı. Derin bir nefes aldı. Tam klaketi çarkarken netlik kaçtı.